

V diplomové práci jsme se snažili zachytit a porovnat jazykovou situaci v Moldavské republice (včetně neuznaného Podněstří a autonomní Gagauzie) a podmínky fungování rumunského jazyka na Ukrajině - v severní Bukovině, Budžaku a tzv. ukrajinském Podněstří.

V Moldavské republice jsme se zaměřili na legislativní postavení rumunštiny, na vyučovací jazyk ve školách a na to, který jazyk se nejčastěji objevuje v moldavských médiích. Věnovali jsme se také postavení rumunštiny jako jednoho z úředních jazyků v autonomní oblasti Gagauzie a jazykové politice separatistických úřadů Podněstří. V případě Ukrajiny nás zajímalo, jakým způsobem jsou garantována a také naplňována práva fungování rumunštiny jako jazyka druhé nejpočetnější národnostní menšiny. Na problematiku nahlížíme ze sociolingvistického a etnolingvistického hlediska. Dále jsme se věnovali rumunsko-ruskému bilingvistu, v případě severní Bukoviny rumunskoukrajinskému bilingvistu.

Jazyková situace v Moldavské republice a na Ukrajině prochází složitým obdobím po rozpadu Sovětského svazu, který systematicky pošlapával národnostní a jazyková práva neruských národů. Obě země se snaží vrátit úřední jazyky do veřejného života - do škol, médií, na úřady, do výrobní sféry, služeb i zájmových činností.

V Moldavské republice téměř dvě desítky let po rozpadu Svazu reálně funguje rumunsko-ruský bilingvistus. Ani v Moldavské republice, ani na Ukrajině ruština nezískala postavení úředního jazyka. V Moldavské republice ruština oficiálně plní funkci jazyka interetnické komunikace, což jí práva úředního jazyka uděluje. Tento stav vlastně rusky mluvící občany nenutí ovládat úřední jazyk, zatímco většinová autochtonní populace je nucena umět rusky. Ruština je v Moldavské republice povinným školním předmětem.

Jak Moldavská republika, tak Ukrajina postupně zavádějí ochranná opatření, která mají mírnit dominanci ruštiny. Tato nařízení se projevují především v audiovizuálních médiích. Následky ukrajinské jazykové politiky pocítují i příslušníci rumunskojazyčného etnika. Vzhledem k pozici rumunštiny jako jazyka národnostní menšiny jim nezbyvá než ovládat i úřední jazyk. To je poměrně bolestné v případě převážně ruskojazyčného Oděského kraje. Příslušníci národnostních menšin musí ovládat nejen ukrajinštinu, ale i ruštinu.